

Campanya d'Alfabetització a Nicaragua

Durant el mes de febrer es van celebrar les Primeres Jornades de cooperació amb la Campanya d'Alfabetització a Nicaragua, organitzades per la UdG, Universitat de Girona. Per aquest motiu, va tenir lloc un acte de presentació de la delegació nicaragüenca formada per tres representants de l'AEPCFA, Asociación de Educación Popular Carlos Fonseca Amador, institució rectora de l'alfabetització a Nicaragua (Orlando Pineda, President, Inmanuel Urbina, Cooperació Internacional, i Arlen Hernández, Divulgació i Premsa) i els Rectors o representants del Rectorat de diverses Universitats. El professor Carlos Lozano va destacar la figura i força d'Orlando Pineda que va qualificar de "loco imprescindible" fent referència a la seva tenacitat i treball. Aquest agost ha fet 25 anys de la campanya d'alfabetització que es va dur a terme amb el govern sandinista i que va aconseguir reduir l'analfabetisme al país. De nou, s'ha iniciat una campanya que porta per nom "YO SI PUEDO" basada en un programa cubà, i impulsada per l'AEPCFA, Asociación de Educación Popular Carlos Fonseca Amador i pel seu president, Orlando Pineda. L'objectiu és reduir l'analfabetisme i passar del 35% actual a un 5%. En aquests moments hi participen 100 municipis, entre ells, Camoapa, i abasta al voltant de 70.000 persones. Els municipis són importants agents estratègics i les alcaldies han propiciat la creació d'unitats

tècniques locals. La Delegació nicaragüenca demana la nostra col·laboració a fi de:

- Consolidar la Plataforma que li dona suport a nivell de l'estat espanyol.
- Treballar per a l'escolarització generalitzada.
- Aconseguir la continuïtat de totes les persones que han iniciat la campanya.
- Divulgació del treball que s'està fent.
- Aconseguir l'adhesió de més entitats.

En aquesta jornada, Orlando Pineda, va recordar la trajectòria de Catalunya en la cooperació amb Nicaragua, i va emocionar el públic assistent amb aquestes paraules: **"la solidaridad es la ternura de los pueblos"**.

Breus

Podeu fer aportacions extraordinàries al projecte de l'Hospital de Camoapa, al compte corrent de la Fundació de Caixa Catalunya: 2013-0052-78-0201058167. Recordeu d'identificar-vos al fer l'ingrés per tal de poder fer el certificat per a la declaració de renda.

Els nois i noies de la Comissió de Solidaritat de l'IES Sant Just han decidit destinar els diners recollits el dia de Sant Jordi, a la construcció de l'Hospital de Camoapa.

"Amor i justícia són inseparables"
Sara Méndez

C/ de la Creu, 73 - 08960 Sant Just Desvern

Telèfon: 93 473 65 84

Internet: www.justsolidari.cat

E-Mail: sjs@justsolidari.cat

Edita: Comissió de Publicacions

Amb el suport de: Ajuntament de Sant Just Desvern

Núm. 54

Any XII

Maig de 2007

2a època

Sant Just Solidari

EL BUTLLETÍ INFORMATIU DE SANT JUST SOLIDARI

Baula

Editorial

Un projecte que mai no ens hauríem imaginat

El passat 22 de març vam fer la nostra Assemblea General, allà vam aprovar, entre d'altres, els projectes de Sant Just Solidari per al 2007.

Entre tots els projectes aprovats, m'agradaria donar un tret d'inici simbòlic al projecte més gran que ha assumit fins ara l'Entitat: la dotació de l'Hospital de Camoapa, el nostre poble germà.

És un bon moment per pensar com hem arribat fins aquí: poc a poc, durant molts anys hem après què significa fer cooperació al desenvolupament i això ha fet possible iniciar aquesta tasca de gran envergadura. Hem après a treballar amb rigor, fugint del sentiment gratificant que significa solucionar problemes puntuals de persones conegudes. Encarant en canvi, projectes que obren camins a la lluita dels propis ciutadans per a la seva dignitat, i forcen el govern del país receptor a invertir en despesa social.

A Camoapa, treballant, vam aconseguir que es desbloquegés un gran projecte de la Unió Europea i que la ciutat tingués

aigua potable. Treballant vam aconseguir construir un petit centre universitari, on avui centenars de joves estudien sense desplaçar-se a centres llunyans als quals no podrien arribar. Treballant vam construir una escola d'adults. Són tres exemples, tres millores, entre moltes d'altres que s'han fet oferint més salut i educació i, molt important, sense generar dependència: Sant Just Solidari ja no intervé en elles.

Ara, comencem una nova etapa amb un projecte que fa temps no ens hauríem imaginat que podíem afrontar. Per dotar l'Hospital caldrà l'ajut de moltes persones i institucions, i que el poble de Sant Just se'l senti seu. Tenim l'Ajuntament de Sant Just al costat i el vostre caliu: socis i sòcies. Ara us demanem un esforç per donar a conèixer aquest repte i necessitem la vostra col·laboració perquè arribi a bon fi.

La vostra aportació, per petita que sigui, és indispensable.

Lluís Casals Treserra

President de Sant Just Solidari

Sumari

Editorial	1
Construïm l'Hospital de Camoapa	2
Txetxènia	3
Alfabetització a Nicaragua	4
Breus	4

Zoom

- Reflexions entorn la cooperació
- Hospital de Camoapa
- Txetxènia, un conflicte oblidat

L'Hospital de Camoapa comença a ser realitat

Des de l'any 2.003, a Sant Just Solidari estem treballant amb gran il·lusió per fer realitat un somni que compartim amb la majoria dels 43.000 pobladors del municipi germà de Camoapa (Nicaragua). L'esforç té un clar objectiu, la construcció d'un hospital amb 25 llits, modern, ben equipat i que millori, a curt termini, la salut de la població de Camoapa..

Actualment, hi ha un vell centre de salut construït fa 39 anys per atendre uns 7.000 ciutadans. Els metges treballen en unes condicions molt precàries, atenen diàriament més de 300 pacients, molts nadons, dones embarassades, a qui no poden fer cap radiografia, ni petita cirurgia, ni una cesària. No hi ha mitjans per tractar asmàtics o diabètics amb complicacions mínimes, i l'únic recurs és traslladar-los a Boaco (1,15 hores per camins de sorra) o a Managua (2 hores). Gran part dels pacients no tenen capacitat econòmica per assumir els trasllats; la situació és realment lamentable.

Algú, a Sant Just, admetria al segle XXI, rebre aquesta atenció mèdica per als seus familiars, fills o amics?

Des de Sant Just Solidari, considerem que és necessari que unim esforços, i hem assumit el gran repte d'equipar el futur hospital de Camoapa.

Per aconseguir-ho precisem d'uns 550.000€ que esperem aconseguir amb recursos propis i gràcies, bàsicament, a finançadors externs.

Una premissa essencial a tot projecte de SJS, és la implicació i treball de la contrapart a Nicaragua. Per això, en aquest projecte han participat el Fons d'Inversió Social d'Emergències (FISE) i el Ministeri de Salut (MINSa), que financen la construcció de l'hospital, que ja s'ha executat en més d'un 60 %, i que està previst que estigui acabat al novembre del 2007. Posteriorment, SJS equiparà el centre hospitalari, i el MINSa ha garantit l'increment en recursos humans i materials,

d'acord amb les noves condicions del centre. Hi haurà quiròfan, banc de sang, raigs X, etc., i professionals formats pel MINSa per fer servir les noves instal·lacions i eines de forma adequada i responsable.

Crec que la població de Sant Just, pot estar orgullosa de ser part activa d'aquest projecte històric de grans dimensions i de vital importància per a un poble germà que, encara que llunyà quant a distància, sempre ha estat molt a prop nostre, i que ens ha demostrat, amb gran humilitat, un gran afecte, així com el compromís i un esforç de progrés extraordinari.

El conflicte de Txetxènia

Qu a n parlem de catàstrofes humanitàries sempre ens vénen al cap imatges d'Àfrica, Àsia o Amèrica Llatina. Però molt més a prop, a la mateixa Europa, hi trobem crisis humanitàries de grans dimensions com és el cas de Txetxènia. El nombre de morts i la intensitat de la guerra fan que aquest conflicte passi a ser un dels més cruels i amb més víctimes del segle XXI, per davant fins i tot de la guerra d'Iraq. Però, paradoxalment, és un dels més silenciats, perquè els dirigents dels estats occidentals consideren que els problemes txetxens són afers interns de la Federació Russa i, en conseqüència, s'hi mantenen al marge.

Al llarg de la història les relacions entre el poble txetxè i el rus no han estat mai fàcils: els txetxens són descendents de tribus caucàsiques, amb llengua i cultura pròpies influenciades per la cultura musulmana, i situats en una regió rica en petroli.

En una primera etapa, durant una bona part del segle XIX, Txetxènia esdevé un dels pols de resistència a l'expansió de l'Imperi Tzarista. A la vigília de la Revolució del 1917 el poble txetxè aconsegueix una treva amb els russos malgrat que el preu a pagar és la colonització per part dels russos i dels ucraïnesos del seu territori i l'explotació de les seves riqueses petrolíferes.

L'expansió nazi durant la Segona Guerra mundial incita els txetxens i el ingutxies a revoltar-se contra el poder central soviètic, fet que provoca que Stalin els acusi de col·laborar amb el règim nazi i ordeni deportacions, empresonaments i judicis sumaríssims contra ells. El

1957, amb la "desestalinització" dirigida per Krushev, Txetxènia juntament amb Ingutxia, passa a ser una República Socialista Soviètica Autònoma i els deportats poden tornar al seu territori malgrat que es troben amb un fort contingent de població russa colonitzadora.

Aprofitant la caiguda de l'URSS el 1991, Txetxènia, després d'una consulta popular on només hi participa la població txetxena (53% de la població), es proclama independent i el general Dudaiev n'és escollit president. No tot el poble recolza la independència. El govern rus, que té un gran interès econòmic en la regió, ja no tant pels pous petrolífers i les refineries, en decadència, sinó pel pas de dos oleoductes pel mig del territori, dóna suport als grups opositors a Dudaiev. En poc temps, l'escenari txetxè, farcit d'enfrontaments entre clans i de grups mafiosos, deriva cap a una guerra civil encoberta que desemboca en un cop d'estat el 26 de novembre de 1994. La reacció russa és de gran violència i Boris Ieltsin ordena la invasió militar de Txetxènia el desembre de 1994 amb la convicció d'una victòria ràpida i segura. Però aquesta primera guerra russo-txetxena no surt com esperava el govern rus, perquè la mala preparació de les tropes russes, les depurades tàctiques de guerrilla i la ferocitat dels combatents txetxens, fan que aquesta operació sigui un fracàs i Ieltsin es veu obligat a negociar un acord de pau. El 31 d'agost de 1996 es posa fi a la primera guerra russo-txetxena amb un balanç d'entre 80.000 i 100.000 morts i 400.000 desplaçats i refugiats. L'acord de pau contempla la retirada de les tropes russes, el compromís per part de la Federació Russa de sufragar les pèrdues materials i econòmiques provocades pel conflicte, i Txetxènia assolix la independència.

Però els acords signats es trenquen

davant la negativa de Moscou d'enviar els diners promesos. La situació a la república txetxena es degrada. El president txetxè Maskhadov, elegit el 1997, no controla el país, la corrupció s'estén, les rivalitats entre clans augmenten i no hi ha una recuperació econòmica important. L'extensió del conflicte fora del seu territori arriba fins a Moscou i dóna arguments l'any 1999 a Ieltsin i posteriorment al seu successor, Putin, per iniciar una nova ofensiva militar contra la república txetxena. La resistència txetxena es fa forta, però les principals ciutats, com la capital Grozni, van sent arrasades. La població civil es veu castigada i obligada a un nou èxode massiu. Els atemptats dins i fora de Txetxènia contra els ocupants russos prenen dimensions espectaculars. Putin aprofita els fets de l'11 de setembre per situar-se al costat de la coalició internacional contra el terrorisme i intensificar l'escalada militar a Txetxènia arguint connexions ideològiques entre guerrillers txetxens i Al-Qaeda. Els morts, ferits i refugiats es multipliquen.

Actualment, Putin vol donar sensació de normalitat amb referèndums i eleccions titllades de mascarades per part de l'oposició i aconsegueix que s'anomeni president txetxè, el seu candidat Ramzan Kadírov qui havia estat denunciat per torturar i matar persones innocents que no tenien relació amb la guerrilla separatista, per la periodista Anna Politkóvskaya, assassinada el passat 7 d'octubre a Moscou.

